

'Cultura', una eina per al debat

DE REVISTES

El maig de 1989, i editada pel Departament de Cultura de la Generalitat, sortia el número 1 de la revista *Cultura*, que encetava així la seva quarta etapa sota la direcció de Jaume Serrats i Ollé, amb un nou disseny de Josep M. Mir i Claret Serrahima. Un disseny que a la portada ja expressa allò que podríem anomenar *esperit* de la publicació. D'una banda, trobem la rotunditat de les formes geomètriques —directes, agudes i clares—, on es concentren els elements informatius; i de l'altra, hi ha la calidesa i l'expressivitat del retrat que representa un intent evident d'establir la comunicació amb el lector.

Una portada suggerent que s'adiu amb els continguts i amb la idea que els vertebrava: la cultura. «La cultura d'un poble —diu Serrats i Ollé en l'editorial del primer número— és un dels signes d'identitat que millor el defineixen i que, per tant, l'individualitzen davant d'altres pobles, geogràficament veïns o que, encara que allunyats, poden influir-lo per allò que precisament s'anomena colonització cultural». Així, continua el director, «la defensa de la cultura és un eix vertebrador de la seva societat, sobretot si darrere no hi ha una sobirania que l'enforteixi». Aquest és el cas de Catalunya «i —afegeix Serrats i Ollé— confio que ho tindrem en compte tots els que fem aquesta revista».

La cultura, però, és també participació i *Cultura* vol



ser l'instrument que ajudi els ciutadans a prendre-hi part. «Altres instàncies tenen la responsabilitat de crear infraestructures —afirma Jaume Serrats—, de coordinar els fets culturals i de promoure la creativitat i conservar-la; a nosaltres ens pertoca col·laborar en la seva difusió». És per això que la revista s'obre amb l'agenda —llibres, discos, exposicions i subhastes, concerts i recitals, teatre i dansa, cinema, conferències i debats— que, a més, inclou informació sobre les distintes activitats culturals que es promouen a les diferents ciutats del món; i que, evidentment, no deixa de banda les nostres festes populars. I si les primeres pàgines ja ofereixen un grapat d'opcions i possibilitats per estar al dia i omplir el lleure, els apartats que segueixen acaben de donar una visió prou àmplia i completa, «les pistes», puntualit-

zaria el director, de com la revista entén la cultura i la seva difusió.

Cultura mostra la relació de Catalunya amb els corrents i projectes de l'exterior (el còmic, el laboratori soterani de Ginebra, les companyies catalanes que treballen a l'estranger). Però, cal dir-ho, la cultura és vista com un tot que abasta des de la literatura, el teatre, les arts plàstiques i la música, passant pels àudio-visuals, fins arribar a la ciència i sense oblidar qualsevol esdeveniment internacional que pugui ser interessant. Al respecte convé destacar el treball d'Agustí Pons sobre «La generació literària que la guerra va capgirar»; l'opinió de Jordi Coca sobre «L'Institut del Teatre del futur»; l'informe elaborat per Glòria Picazo, Mònica Regàs i Josep Miquel Garcia sobre els centres d'art contemporani com alternativa

als museus tradicionals i sobre el Centre de Santa Mònica, un intent de preservar la identitat de l'art català contemporani; l'article de Jordi Sierra sobre l'ambient musical dels setanta, «De progressius a laietans o la música que tal vegada s'esdevingué», etc.

Des de les seves pàgines *Cultura* intenta recuperar els homes i els fets que han construït la història cultural de casa nostra com, per exemple, aquells periodistes dels anys trenta que van renovar estils i que ens han estat escamotejats. I es vol aprofundir en aspectes poc coneguts de personatges importants (Tàpies, Martí i Pol, Ros Marbà, Coromines). Per arrodonir el producte, *Cultura* incorpora un dossier en cada número que s'acosta a temes diversos amb una extensa documentació («La trajectòria del llibre català», «L'arqueologia a Catalunya, ¿per què?», «Les relacions cinema-televisió a Europa», «¿Hi ha una generació dels vuitanta?»). I, finalment, hi té cabuda la cultura i el joc en els damerogrames de Màrius Serra i Anna Ma. Genís confeccionats amb textos de novel·les.

Una revista, *Cultura*, que té tres exigències fonamentals: mantenir la periodicitat, oferir uns continguts propis i específics i, sobretot, posar a l'abast del lector una publicació de qualitat. Paga la pena seguir-li la pista.

Anna Ma. Gil